

O námietskach svrchu uvedených shľadal nss toto:

Z odst. 2 § 35 zák. čl. LXV:1912 vo spojení s odst. 4 tohože šu ide na javo, že penzionovať sa má i ten, následkom zrušenia úradu do stavu mimoaktívneho preložený úradník, ktorého behom jedného roku počítajúc od jeho preloženia do stavu mimoaktívneho nebolo lzä na primeranú stanicu ustanoviť. Keďže ale zák. čl. LXV:1912 ani v § 35, o ktorý žal. úrad oprel svoj výrok, a ani v ostatných jeho čiastkach neobsahuje takého predpisu, že by ustanovenie § 35 odst. 2 nebolo lzä použiť dotyčne takých do mimoaktívneho stavu preložených úradníkov, ktorí konajú v behu zmienenej jednoročnej lehoty válečnú vojenskú službu, resp. že dotyčne takýchto úradníkov by úrad bol povinný práve za účelom ich ustanovenia domáhať sa ich sprostena vojenskej služby a že v prípade by úrad opomenul učiniť takéhoto zákroku, resp. že dotiaľ, dokiaľ takýto úradník koná vojenskú válečnú službu by nemohol opreť svoj výrok o penzionovanie o ustanovenia § 35 cit. zák. čl., javia sa svrchu sub 1 a 2 uvedené námietky bezdôvodnými.

Ale i námietku svrchu sub 3 uvedenú uznal nss bezdôvodnou a to už preto, lebo odst. 2 § 35 zák. čl. LXV:1912 vyžaduje ustanovenie do stavu mimoaktívneho preloženého úradníka behom jedného roku na primeranú stanicu, tedy na stanicu, ktorá je primeraná k predošlej dotyčným úradníkom zastavanej stanici, za akú však bezpochybne nelzä pokladať válečnú vojenskú službu.

Č. 11.175.

**Zaměstnanci veřejní (Slovensko): Úprava odpočív-
ných požitků měšťanosty města Bratislavy, pensionovaného před pře-
vratem, podle zák. č. 70/1930 a vl. nař. č. 96/1930 Sb.**

(Nález ze dne 26. března 1934 č. 6188.)

V ě c: Teodor B. v Bratislavě proti zemskému úřadu v Bratislavě o pensijní požitky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: St-l, který byl usnesením valného shromáždění města Bratislavy z 9. května 1918 jako měšťanosta přeložen po 40leté službě na odpočinek s pensijními požitky 12.200 korun, rovnajícími se jeho platu v činné službě, a se zvláštním přídavkem 3.000 korun ročně, podal dne 3. září 1930 na předepsaném úředním formuláři města Bratislavy přihlášku o úpravu své pense podle zák. č. 70/1930 Sb. Usnesením zastupitelského sboru města Bratislavy z 9. prosince 1930 byly st-li na podanou přihlášku upraveny odpočívne požitky se zřetelem na § 5 nař. č. 96/1930, resp. § 155 zák. č. 103/1926 Sb. ve výši 100%ní pensijní základny v částce 39.000 Kč ročně. Toto usnesení bylo st-li dodáno podle doručky ve správních spisech uložené dne 28. ledna 1931.

Dne 2. září 1931 podal st-l žádost na městskou radu v Bratislavě, ve které se domáhal toho, aby úprava jeho odpočivných požitků, provedená usnesením zastupitelského sboru města Bratislavy z 9. prosince 1930, byla opravena a aby mu přiznána byla pense ročních 49.800 Kč. Tato žádost byla usnesením zastupitelského sboru města Bratislavy ze 14. prosince 1931 zamítnuta s odůvodněním, že st-l byl zařazen do VI. hodn. třídy, takže podle § 5 nař. č. 96/1930 Sb. náleží mu pensijní požitky ve výši stanovené pro 4. platovou stupnici podle zák. č. 103/1926 Sb.

Odvolání, proti tomuto usnesení podané, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím, jež stížnost napadá u nss-u, vytýkajíc mu nezákonnost.

V konkrétním případě jde o otázku, jaké odpočivné požitky náleží býv. měšťanostovi města Bratislavy, pensionovanému před 28. říjnem 1918 za platnosti zák. čl. LVIII:1912, podle zák. č. 70/1930, resp. podle nař. č. 96/1930 Sb., kterýchžto norem dovolal se jak zastupitelský sbor města Bratislavy, který o věci rozhodoval v první instanci, tak i zem. úřad v Bratislavě, který na odvolání dnešního st-le rozhodnutí prvé instance přezkoumával. — — —

Stížnost shledává nezákonným výrok žal. úřadu, jímž bylo uznáno, že odpočivné požitky st-lovy byly právem upraveny s hlediska zák. č. 70/1930 Sb. ve výši požitků 4. plat. stupnice státních úředníků (podle zák. č. 103/1926 Sb.), ježto v činné službě byl st-l zařazen do VI. hodn. třídy, pročež podle § 5 nař. č. 96/1930 Sb. náleží mu právě pense podle 4. platové stupnice. Nezákonnost vidí pak st-l v tom, že st-lovy požitky, jež mu byly přiznány při jeho odchodu do výslužby, odpovídají V. hodn. třídě, stupně 3., takže převod st-lův na system zák. č. 103/1926 měl se státi tak, že by mu přiznány byly požitky 3. platové stupnice v částce 49.800 Kč ročně.

Nss nemohl stížnost uznati důvodnou.

Nař. č. 96/1930 Sb. stanoví v § 5 výslovně, že úředníkům skupiny A (a B), jmenovaným do VI. hodn. třídy má se pensijní základna určití podle 4. platové stupnice. Tento předpis, jehož se dovolal žal. úřad, dopadá nepochybně na st-le, který nepopírá, ba přímo vychází ze stanoviska, že dosáhl svým odchodem na odpočinek jmenováním zařazení do VI. hodn. třídy státních úředníků, a ostatně — jak žal. úřad případně podotkl — vyšší třídy hodnostní jmenováním ani dosáhnouti nemohl vzhledem k § 14 odst. poslední zák. čl. LVIII:1912. St-l snaží se ovšem dokázati, že pro určení jeho pensijní základny není směrodatná hodn. třída jmenováním nabytá, nýbrž výše požitků, jež mu byly přiznány, a poukazuje na to, že před platovým zákonem nebyla hodn. třída a služební požitky, jež úředník pobíral, v tak úzké souvislosti, jak je tomu podle tohoto zák. V tom má sice st-l zcela pravdu, avšak nemůže z této skutečnosti nic ve svůj prospěch získati.

Na tu okolnost totiž, že služební požitky, jež úředník určitý pobírá, jsou jiné (vyšší) nežli služební požitky, které by mu náležely podle hodn. třídy, již nabyt jmenováním, bere zákon č. 103/1926 Sb. zřetel ve svých převodních ustanoveních, jež jsou podle § 5 zák. č. 70/1930 Sb. směrodatné pro určení pensijní základny úředníků, kteří odešli na

odpočinek před účinností zák. č. 103/1926 Sb. Tento fakt sám, že zák. č. 103/1926 Sb. a v důsledku toho i zák. č. 70/1930 Sb. byly si vědomy možnosti, že úředník měl podle dřívějšího platového systému vyšší požitky, nežli by mu příslušely podle jeho hodn. třídy (srovn. zejména §§ 167, 170 a 172 plat. zák.), mluví proti správnosti názoru st-lova.

Avšak st-l nemůže se dovolávat ve svůj prospěch ani § 14 zák. čl. LVIII:1912, který sice připouštěl, aby město municipální a město s regulovaným magistrátem stanovilo pro své úředníky vyšší požitky nežli vyplývaly z příloh cit. zák. článku, avšak výslovně zakázal zařazení těchto úředníků do vyšších tříd, nežli sám určil. Jestliže pak zák. č. 70/1930 Sb. určil jako směrnici pro stanovení pensijní základny převodní ustanovení plat. zák. a v tomto zákoně běře se zřetel jedině na hodn. třídu, dosaženou jmenováním, je patrné, že úřad právem rozhodl, že u st-le nutno vycházeti při úpravě pense podle zák. č. 70/1930 Sb. z třídy, do které byl zařaden, kterouž pak je nepopřeně bývalá třída VI.

Za této právní situace nemůže st-l opíratí svůj domnělý nárok na vyšší pensijní požitky ani o to, že byl v přesvědčení, že při odchodu do výslužby obdrží pensi, která se srovnává s celým jeho aktivním platem, tak že by úprava pense, která běře zřetel pouze — jak st-l tvrdí — na část dřívějšího aktivního platu znamenala porušení jeho nabytých práv. St-l tu přehlíží především, že podle zák. č. 70/1930 Sb. dostává se mu podstatně vyšších požitků, nežli měl dosud, takže nemůže důvodně mluvit o porušení nabytých práv. Kromě toho však není ani všeobecně správné, jestliže se st-l domnívá, že při stanovení pensijní základny podle zák. č. 70/1930 Sb. na základě třídy dosažené jmenováním neběře se vůbec zřetel na veškeré požitky, jichž úředník dosud požíval. Právě § 5 nař. č. 96/1930 Sb., podle něhož byla st-lova pensijní základna určena, je dokladem, že st-l je na omylu, neboť v odstavci 1 tohoto paragrafu přihlíží se výslovně k výši požitků úřednickových. Ovšemže má tento zřetel na výši požitků úředníka svou hranici v posledním platovém stupni příslušné platové stupnice.

Opíraje se o § 172 odst. 3 plat. zák., hledí st-l prokázati, že by vyšší požitky jeho, přesahující rámec jeho hodn. třídy, přišly úplně na zmar, když by stupeň d) platové stupnice 4. znamenal pro něho nepřekročitelné maximum, takže prý by § 172 odst. 3 plat. zák. neměl pro něho žádný smysl. Tu však nezbyvá nežli konstatovati, že skutečně určitá doba, jež by mohla sama o sobě podle odst. 1 § 5 nař. č. 96/1930 Sb. vésti ke zvýšení pensijní základny st-lovy, se ztrácí, je-li vyčerpán počet stupňů platové stupnice. Avšak tento případ je dán právě vědomě úpravou pensijních požitků podle zák. č. 70/1930 Sb., ježto se běře zřetel při stanovení pensijní základny na vyšší požitky úřednickovy jen v rámci možnosti, jež vyplývá z příslušné platové stupnice. Není totiž právního předpisu, který by poskytoval v takovém případě nárok na požitky vyšší platové stupnice. Ostatně i platový zákon sám ve svých převodních ustanoveních předvídá podobné možnosti a zhodnocuje dobu, jež vyplývá z vyšších požitků, přes rámec příslušné platové stupnice jen pro případ budoucího povýšení úředníka a i tu jen v maximální výměře tří

let (srov. § 170 odst. 5 a § 17 odst. 5 zák. č. 103/1926 Sb.). Je-li taková možnost ztráty dána i pro činné úředníky, nelze pochybovati vzhledem k § 5 zák. č. 70/1930 Sb., že musí býti s ní počítáno i při stanovení pensijní základny podle tohoto zák. Je jen pochopitelné, že zmíněná ztráta může býti větší, když u úředníka na odpočinku je jakékoliv další povýšení vyloučeno.

V závěru své stížnosti dovolává se st-l konečně i § 212 odst. 2 zák. č. 103/1926 Sb. k tomu, že nabyl (patrně chce říci individuálním aktem) nároku na vyšší plat, nežli je ten, který jinak pro jeho třídu je předepsán. Avšak st-l je tu na omylu. V jeho případě nešlo o to, aby upraveny byly služební požitky a nároky podle zák. č. 103/1926 Sb., kterýžto případ jediné upravuje § 212 cit. zák., nýbrž o úpravu pensijních požitků podle zák. č. 70/1930 Sb., na kterou však zmíněné ustanovení zákona platového vůbec nedopadá.

Č. 11.176.

Živnostenské právo: Vyhledávání objednávek na zvětšiny podobizen jest vyhledáváním objednávek na zboží nikoliv na práci.

(Nález ze dne 27. března 1934 č. 4437.)

V ě c: František L. v P. proti zemskému úřadu v Praze o přestupky § 59 živn. ř.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: I. Trestním nálezem magistrátu hlav. města Prahy ze 17. února 1931 byl st-l, fotograf v P., uznán vinným přestupkem § 59 živn. ř., poněvadž bylo provedeným vyšetřováním zjištěno, že vyhledával prostřednictvím svých obchodních cestujících objednávky na zvětšené fotografie u osob soukromých bez jejich předchozího písemného vyzvání, a odsouzen podle § 132 lit. d) živn. ř. k pokutě 300 Kč, po případě k vězení na 30 dnů.

V odvolání hájil se st-l shodně se svou výpovědí při výslechu v podstatě tím, že nejde o přestupek § 59 živn. ř., ježto provozuje živnost fotografickou a nikoli obchod zvětšenými obrazy, a nenabízí tudíž zboží podle § 59 živn. ř., nýbrž práci, kterou je nutno na každém obraze individuálně a u každého obrazu podle jiné podoby a odlišně prováděti, k čemuž jest podle § 41 živn. ř. oprávněn.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Praze podanému odvolání z důvodů trestního nálezu, poněvadž skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného je zjištěna oznámením říšského svazu odborných společenstev fotografů v Praze, provedeným úředním šetřením a vlastním doznáním. K námitkám odvolání bylo podotknuto: »Vyhledávání objednávek na zvětšování podobizen jest pokládati za vyhledávání objednávek na zboží a nikoliv na práci, neboť za zboží je považovati veškeré živn. výrobky, za práci pouze čistě pracovní výkony, jako na př. malování pokojů a pod. Nejedná se tudíž při vyhledávání objednávek na